

Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 19.

10de mai 1896.

22de aarg.

Großfater Bø fører lybil.

Børneblad.

udkommer hver søndag og koster 50 cents. for aaret, betalt i forstod. I passer til en adresse paa over 5 eksptr. levers det for 40 cents, og over 25 eksptr. for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Benge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar expeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. C. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Undervisningsplan for søndagsskolen.

Tredje aargang.

19. lekke.

Den tredje bøn.

ABC-klassen: Ste din vilje, som i himmelen, saa og paa jorden!

Katekismus-klassen: Samme som ovenfor og Luthers forklaring.

Forklarings-klassen: Samme som ovenfor, 1 Joh. 3, 23 og 1 Tess. 4, 3 (Sp. 459).

U t r k.

Ste din vilje!

(Jesu bøn i Gethsemane, Bbh. 90).

— I den foregaaende bøn bad vi, at Guds kongerige maatte komme; men betingelsen for, at en konge kan regjere, er, at hans vilje sker.

— Vi beder Gud om den naade i alt at kunne gjøre hans vilje, at ligesom hans kongelige vilje paa det mindste vint steblikkelig adlydes i himmelen, ogsaa vi maa ligesaa villig og ubetinget være hans viljes redskaber paa jorden, og at hvor hverken vor forstand eller vilje strækker til for at udrette noget, Gud selv maatte med sin magt føre sin vilje igennem med os og alle mennesker.

— En mand kom engang til Luther og spurgte ham: „Hvoraf kommer det, at jeg altid skal være saa ulykkelig i denne verden, at det, jeg mest ønsker mig, har jeg ikke faaet?“ Da svarte Luther: „Kanske du pleier for alvor at bede: Fader, ste din vilje?“ „Bisnok har det været min inderligste Attraa“, svarte han, „at bede denne bøn med alvor.“ Da sagde Luther: „Ja, der har du det! Saaledes skal du aldrig bede, om du vil, at alt skal gaa efter din vilje.“

— En iyg man fik besøg af sin prest, og da denne spurgte ham: „Hvorledes gaar det med dig?“ svarte manden: „Det gaar aldeles. som jeg vil.“ „Hvorledes skal jeg forstaa det? Ønsker du dig da ogsaa iygdom?“ spurgte presten. „Nei“, svarte manden, „men hvad Gud vil, det vil jeg ogsaa; Gud vil, at jeg nu skal være iyg; derfor vil jeg det ogsaa; vil han, at jeg skal blive friff

igien, saa vil jeg det ogsaa. Alt har jeg overladt til ham, han gjøre med mig, hvad der behager ham.“

— En fader gif med sine to børn opad en bakke, og børnene glædede sig ved at sanke jordbær, som i stor mængde voksede ved veien. Bludselig hørte han et usedvanligt ubraab af glæde og forundring og gif hen til børnene for at se, hvad merkeligt de nu havde fundet. Da han kom, holdt enhver af dem i sin haand en frugt, som lignede kirsebær, og de vilde just til at spise den. Men faderen tog bærene fra dem, kastede dem paa jorden og traadte paa dem. Derpaa rev han planten op af jorden og søndertraadte den tilligemed de bær, som endnu fandtes paa den. Da knurrede de to børn og saa fortrydelige paa faderen. Men han taug og gif videre. Endelig sagde de: „Kjære fader, hvorfor ødelagde du de skønne bær og berøvede os vor glæde?“ „Børn“, sagde faderen, „hvis I havde spist de bær, havde I været dødsens; de indeholdt en dræbende gift.“ Da slog børnene øinene ned af skamfuldhed, takkede faderen og sagde: „Kjære fader, hvorfor sagde du os ikke dette, saa havde vi ikke berøvet dig med vor taabelige knurren?“ — Men faderen svarte: „Harde I grund til at vente andet end det bedste af mig? Tror I vel, at jeg havde forbudt eder at spise de sunde og søde jordbær? — Nu ved I, hvilke glæder jeg negter eder. Men lad mig med det samme indprente eder den lærdom, at den himmelske fader behandler alle sine børn, lige om jeg behandler eder. Det, som vi vilde anse for vor højeste lykke, negter han os ofte, fordi det ikke vilde tjene til vort sande gavn, og bryder sig hverken om vore kortsynede bønner eller vore taabelige klager.“

— En gammel from mand blev berøvet sin eneste søn, der var hans alderdomsøstte. Nu var han ensom og hjælpeløs. Der var mange, som sølte medlidenshed med ham og kom for at trøste ham. En af disse søgte at betjse for ham, at det tjente til hans bedste, at sønnen borttoges, og sluttede med det spørgsmaal: „Indsjer du nu ikke, at det tjener til dit bedste?“ Den gamle svarede: „Jeg kan ikke sige, at jeg indsjer det. Alt, hvad jeg ved, er, at det er Gud, som har taget ham fra mig; skulde nogen anden have gjort det, kunde jeg aldrig have fundet mig deri. Men Gud har gjort det, og jeg tror at kunne sige: „Ste din vilje!“

— Naar du maa vælge og bestemme dig for noget, hvorom du ikke ved Guds vilje, hvad skal du saa gjøre? Jo, bed da denne bøn, at Gud ikke lader noget have fremgang, som ikke er hans vilje; gjør derpaa, hvad du anser for det bedste, og vid, at udfaldet skal vise dig Guds vilje.

Lessons for the Sunday School.

THIRD YEAR.

19. Lesson.

THE THIRD PETITION

ABC Class: Thy will be done on earth as it is in heaven.

Catechism Class: Same as above, and Luther's Explanation.

Explanation Class: Same as above, 1 Joh. 3, 23, and 1 Thess. 4, 3 (Qu. 459).

SUGGESTIONS.

Thy will be done!

(The prayer in Gethsemane, B. H. 90).

— The three first petitions are to one another as root, stem, and fruit; as beginning, middle, and end. In the hallowing of God's name the foundation is laid for the establishment of his kingdom. Thus the kingdom is established, the heart of man prostrates itself in faith before its King. But this is not all; there is an end for which all this is brought about; and that end is, that the will of the Ruler may be done.

— God's will is to be done in us and by us.

— To will what God wills, is heaven begun below.

— When God's shall is man's will, then it is that God's will is done on earth as it is in heaven.

— Augustine explains this petition thus: "Grant that we may never seek to bend the straight to the crooked, that is, Thy will to ours, but that we and all doers may bend the crooked to the straight, our will to Thine, that 'Thy will may be done!'"

— While God's will is the cause of all that is done, it is also the standard of all that we should do.

— We are required to do willingly what the tides in their beat and the stars in their courses do unconsciously.

— In one sense this prayer is needless. In nature and Providence God's will cannot but be done. There is an Arabian legend which well illustrates this truth: "Once King Solomon and his Grand Vizier stood at the top of a mighty flight of steps which led to the loftiest platform of the Temple, and, as they stood there, the Vizier saw a man, who had been paring, suddenly pause, cast one glance upwards at him, and begin to mount the steps. In that one glance the terrified Vizier recognized the awful features of Azrael, the Angel of Death, and fearing that Azrael's mission was to him, he implored Solomon to lend him his magic carpet. The King assented, and the Vizier wished himself transported at once on the magic carpet to the

highest peak of Caucasus. Slowly, with downward gaze, the Angel mounted the steps; and when he found Solomon standing there alone he said: 'O King, I glanced at thy Vizier only because, being bidden to summon his soul from Caucasus, I saw him standing here with thee.' 'Angel,' answered the King, 'even now he awaits thee on the summit of Caucasus!'"

— God's angels in heaven do God's will contentedly and unquestioningly, whatever it is. If it be a mission of wrath, as was theirs whose sword of waving flame drove man from Paradise; or his who met Balaam in the narrow path; or those who in ten thousand times ten thousand flashed amid the rolling clouds of Sinai; or his who burned with the lurid light of plague over the threshing-floor of Arameab; or his who spread his wings on the blast and slew those thousands in the camp of Assyria; or theirs who carry the seven vials full of the wrath of God; or theirs who thrust their sharp sickles into the vine of earth and reap—they carry out such a mission no less willingly than when theirs is a message of mercy, as was his who stayed the knife of Abraham upraised to slay his son; or theirs who hurried Lot out of burning Sodom; or theirs whose fiery rapture broke into melodies when Christ was born in Bethlehem; or his who comforted the fainting Savior under the moonlight in Gethsemane; or theirs who seize their harps to hymn their joy over the sinners who repent.

"As it is done." Not to do as well as the angels, but to do our best as well as they. Not that our vessels can hold as much as theirs, but be as full.

— The angels are described to be winged to show that they fly about the doing of God's will.

— "My will, not thine, be done," turned paradise into a desert. "Thy will, not mine, be done," turned the desert into paradise, and made Gethsemane the gate of heaven.

— A good Christian is like a pair of compasses; one foot of the compass stands upon the centre, and the other foot of it goes around the circle: so a Christian by faith stands on God, the centre, and by obedience goes round the circle of God's will.

— A fable has it, that when God first made the bird, he made them without wings. Thus they could shine and sing, but not soar. Then he made wings and bade the birds go, take up these burdens, and bear them. At first they seemed a heavy load, but as they bore them upon their shoulders and folded them over their hearts, lo! they grew fast—the burdens became pinions, and that which once they bore now bore them up toward heaven. The fable is fact. We are the wingless birds, and the will of God unto us is the wing. When we first take it up to bear or do it, it may seem but a burden. But if we cheerfully submit to it, it ceases to be a load, and carries us up and on toward his heaven.

Op

Med!

Den gamle raringen.

(Fortættelse.)

Den gamle Karlét's fortælling var, som sagt, den unge kone blevet aldeles rørt, og da han var færdig, vendte hun sig venlig mod ham og sagde:

"De er en brav mand. Jeg skal forcere deres lille pige baade kjolen og nogle andre ting. Naar De paa hjemveien kommer forbi, skal jeg have det færdigt."

Fru Terrason tog derpaa sin datters kjole og søgte saavidt muligt at borttage flekkerne og hentede ogsaa nogle andre klædesplag, som Pauline kunde undvære. Hun frydede sig ved tanken paa den gamle mands glæde, naar han fik altsammen med til sin lille pleiedatter. Hun begyndte pludselig at synge saa fornyet, at Pauline snart forstod, at hendes mama ikke var vred længere. Sagte Ineg hun sig hen til moderen, lagde en af sine dukker ovenpaa bundten til Karlét, idet hun sendte sin mor et bønfuldende blik. Og moderen tog smilende datteren i sine arme og kyssede hende hjertelig.

"Se her — tag dette med til Deres lille pige", sagde fru Terrason, da ikke længe efter den gamle Karlét traadte ind. "Jeg har fundet et forklæde, som vil skjule de værste blæksflekkerne; og saa sender jeg desuden med en gammel skjorte, et par strømper og sko og noget andet."

Karlét var saa glad og overrasket, at han næsten ikke kunde faa frem et eneste ord. Taus tog han fire af de peneste papirmøller, han havde, og gav dem til børnene, og sthyndte sig derpaa afsted hjem.

10. Kapitel.

Ogsaa Ella vil tjene penge.

Det var allerede blevet mørkt, da Karlét naaede hjem. Alt var stille inde i det lille værelse, og ingen jubel mødte ham ligesom om middagen. Forundret tændte han et lys og saa sig om. Ella sad borte ved skorstenen med armene støttet mod træstubben og hovedet hvilende mod de korslagte smaa arme. Hun var sovnet; undertiden hulkede hun stille, saaledes som børn undertiden gjør, især naar de har grædt sig isøbne.

Da Karlét blev staaende med lyset i haanden og betragtede hende, vaagnede hun.

"Nei, er det dig", udbrød hun og slyngede sine arme om ham. "Jeg troede næsten, at du ikke mere vilde komme igjen."

"Hvorledes kunde du tænke saadant da, mit lille lam. Du følte dig vel svært ulykke- lig, naar du var saa alene?"

"Ja, jeg længes saa stræffelig efter dig, og da det begyndte at blive mørkt, blev jeg bange. Og jeg vovede ikke engang at raabe paa dig, da jeg var ræd for, at de onde kunstnere skulde høre det. Tilfidsst begyndte jeg at græde, men siden kan jeg ikke huske mere."

"Du har sovet, min lille ven. Men kom, lad os nu spise vor aftenmad. Imorgen vil det blive bedre. Her har jeg en deilig varm kjole til dig og uldstrømper og gode, sterke sko. Imorgen kan du tage altsammen paa, og naar jeg sikkert faar vide, at kunstnerne er reiste, skal du saa blive med mig ud i byen. Da kan du ogsaa faa anledning til at takke den snilde dame, som har sendt dig saa meget pent. Se, hele denne bundt!"

Ella havde allerede nysgjerrig betragtet bundten; men da hun fik at vide, at den var til hende, greb hun den, bredte sagerne udover bordet og hængte kjolen over sine skuldre.

"Nei, hvilken pen kjole!" udbrød hun straalende af glæde. Nu kommer jeg jo til at se ud som en dame. — Og nei! Er det ikke en nydelig liden dukke. Se, hvilken rød mund den har! Og blaa øine! Er den ikke forførdelig pen? Men den ene arm er brudt istykker! — Men", udbrød hun snart efter, "skal virkelig jeg have alt dette? Der er jo ikke bare en, men tre skjorter. Og her i forklædet er to lommer; deri kan jeg have alle de penge, jeg tjener. Jeg maatte før itiden altid samle ind penge for kunstnerne. Jeg sagde da altid: Kjære herre — smukke dame! og neiede pent. Og altid fik jeg noget."

Karlét hørte overrasket paa hende. Han arbejdede ikke egentlig saa svært meget; men han fortjente dog det nødvendige til livsophold og havde aldrig betlet.

"Stakkars barn!", sagde han, "men nu er du jo ikke længere hos kunstnyterne, skal ikke mere danse eller samle ind penge for dem. Jeg er ikke linedanser; jeg sælger vindmøller; det er noget rent andet."

"Ja, det er din bestjæftigelse", svarte

den lille; „men jeg kan jo ikke sælge møller; jeg maa danse. Ogsaa jeg maa dog tjene noget.“

Karlét havde sat sig paa skammelen og opmærksom lyttet til Ellas tale. Men hendes sidste ord bragte ham til at briste i høi latter.

„Hvorfor ler du saa?“ spurgte den lille forundret. „Strobel sagde ofte dette, naar jeg var syg, og mama vilde, at jeg skulde ligge tilfængs: Hun maa danse, sagde han med sin barske stemme. Enhver maa paa sin maade tjene sit brød.“ Og da jeg engang ikke kunde danse, tog han aftenmaden fra mig, og havde ikke mama hemmelig givet mig lidt mad, havde jeg maattet lægge mig sulken.“

„Staffars barn! Hos mig skal du faa mad, uden at behøve at danse. Jeg vil ikke lære dig op til at blive linedanser, kan du tro. Det er en sørgelig levedei for et ungt menneske. Nei, nei! Hvor godt det var, at du kom væk fra disse stygge mennesker.“

„Er du rig da?“

Karlét maatte paany le.

„Det har jeg jo svaret dig paa engang før. Hvorledes kan du tænke, at jeg er rig. Ser jeg saadan ud?“

Ella rystede paa hovedet.

„Men da maa ogsaa jeg arbejde. Det er vel bare rige folks børn, som ikke maa arbejde for at tjene penge.“

„Lad os nu ikke snakke mere derom. Har du da saadan lyst til at arbejde, eller er du bange for mig ligesom for den onde Strobel?“

„Nei langtifra!“

„Hvorfor vil du da arbejde?“

„For kunstnerne arbejdede jeg, fordi jeg var bange for dem; men for dig vil jeg gjøre det, fordi jeg er glad i dig.“

Med disse ord slyngede Ella sine smaa arme om Karléts hals og kyssede hjertelig hans rynkede kind.

„Du er en snild pige“, sagde Karlét rørt og klappede den lille, som om hun skulde være hans eget barn. Smilende lyttede han til hendes fornøjede prat, lod hende faa de bedste madstykker til aftenmad og lagde hende derefter tilfængs paa sin halmmadras.

Længe stod han og betragtede det sovende barn. Han var forlængst holdt op at tænke paa at spørge madam Robert og mor Günther, hvad han skulde gjøre med sit lille pleiebarn. Han følte sig lykkelig som aldrig før ved at have den lille hos sig; det var saa

herligt at vide, at der var nogen, som holdt af ham; dette var noget, den staffars gamle endnu aldrig i sit liv havde kjendt.

11. kapitel

Den lille hjælperste.

Den næste morgen strømmede regnen ned i strømme, og Ella betragtede bedrøvet de dryppende tage foran sit vindu. Men barnets ansigt lysnede atter, da Karlét sagde til hende:

„I hele dag kommer jeg til at blive hjemme hos dig. Naar det regner, kan jeg ikke gaa ud med mine smaa møller. Nu faar jeg isteden gaa til mor Günther og hente lidt frokost og saa samtidig kjøbe lidt brød og kjød, saa vi ikke skal sulte herhjemme. Men du maa ikke tro, at jeg kan døvne mig hele dagen; jeg har snart ikke flere møller igjen og maa nu benytte tiden, mens det er regnveir, til at gjøre nye.“

En stund efter sad Karlét ved sit bord med en hel del papir af forskjellige farver foran sig. Ella sad ved siden af ham og betragtede opmærksomt den gamle, mens han arbejdede; tilslut sit hun lov til at laane saksen og klippe papir for den gamle. Hvor lykkelig hun følte sig ved at faa lov til at hjælpe ham. Hendes ansigt straalende af glæde, og selv den gamle havde ikke kunnet klippe penere.

„Hvor flink du er til at hjælpe mig, min snilde lille pige“, sagde Karlét smilende og og strøg hjærtelig sin haand henad hendes bløde haar. „Saa meget som idag har jeg aldrig faaet gjort paa en dag.“

Han havde ret. Arbejdet var gaaet rask denne dag, og aldrig havde timerne i hjemmet gaaet saa hurtig; da det blev aften, følte han sig ikke det mindste træt efter at have siddet saa længe stille og arbejdet; barnet var ved sin samtale og sin barneglæde aarsag i dette. Hvor langt anderledes havde det ikke ellers pleiet at være, naar han en regnveirsdag havde maattet siddet inde; hvorledes havde han da ikke pleiet at længes efter, at aftenen skulde komme og gjøre en ende paa den kjedelige ensomhed. I Ellas selskab følte han sig lykkelig og tilfreds, og han tænkte nu ikke længere paa at stilles fra hende; blot tanken paa atter at skulle være ganske alene var rent skrækkelig for ham.

(Fortsættes.)

Katungerne vore.

(Med to billeder.)

Katunger er nogle gruelig morsomme dyr; det er ikke let at finde saa morsomme dyr som dem. Baade gamle og unge kan fryde sig ved at staa og se paa dem, naar de tumler sig om paa gulvet med et garnnøste eller et stykke papir eller hopper rundt efter halen sin.

Men de kan ogsaa gjøre ugavn og skaffe brøderi. Børnene er som regel altid fornøiet med dem, undtagen hvis de forsøger paa at klore; men mama er slet ikke altid saa tilfreds. En dag har en af dem klatret op i gardinen i spisestuen og rebet en lang flenge i den; en anden dag havde den samme lille puskefat veltet en blomsterpotte, og tænselige var de heller ikke endnu, saa mama næsten var kjed af dem. Men da de saa gjorde den bedrift, som vore billeder idag viser, var det ganske ube med mamas taalmodighed. To kopper, én tallerken, ét fad og en osteklokke var gaaede istykker. Ja, det var en kostbar fornøielse! Og nu erklærede mama, at hun ikke vilde have saa mange katunger i huset en eneste dag længer. Saa svært mange var det forresten ikke; det var bare tre. Tilfældigvis var fru Danielsen netop paa visit, og hun bad om at faa den ene af ungerne. Men endnu var der jo to tilbage, og mama erklærede ikke at ville have mere end én. De smaa bad for sine legefamerater; det var saa strækkeligt at tænke paa, at en af den skulde druknes. Kanste der var nogen, som ogsaa vilde have den. Og saa bad de mama om endelig at vente til næste dag, og mama lovede det tilslut, og det blev ikke med den dagen. Da næste dag kom, bad børnene hende om at vente endnu én dag, og saaledes videre, og nu var en hel uge gaaet, og de to katunger legede lige fornøiet sammen i sit gamle hjem.

Og det var virkelig en lykke, at ingen af dem blev druknet. Thi ved 3, hvad der hændte den syvende dags aften. Tjenestepigen kom ind i kjøkkenet med et fang ved, som hun havde været oppe i vedsturet og hentet. Det var mørkt i kjøkkenet, og idet hun gaar hen til vedkassen, ser hun ikke de smaa katunger, som er paa gulvet, og kom til at træde paa en af dem. Staffar, den

streg saa ynkelig, og kattemor mjauede saa fælt! Hun fik i en hast tændt lampen. Den lille katunge kunde ikke staa paa benene; hun lagde den paa et blødt teppe borte i en krog, og her laa den og ynkede sig, indtil den udpaa aftenen døde. Men børnene græd sine modige taarer over sin lille vens ulykke; det var saa ondt at se det lille livlige dyr ligge der og ynke sig; de satte slødemelt hen til den, men den kunde ikke spise; de klappede og hjærtegnede den, men kunde ikke stille dens smerter. Vilde Helga laa vaagen helt til midnat og tænkte paa det stakkels dyr, og Guttorm drømte gang paa gang om sin lille ven.

„Der kan du se, at det var godt, at vi ikke druktede nogen af dem,“ sagde Helga næste morgen til sin mama.

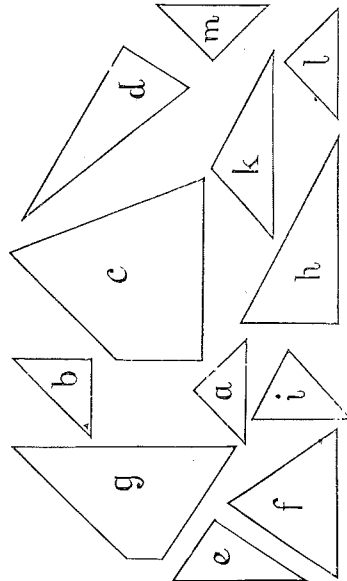
„Ja, hvem skulde kunne tænkt, at det skulde gaa saaledes,“ var svaret!

Men saa var ogsaa de smaa søstende dobbelt glad i den lille puskefat, som de havde tilbage. Den fik navnet „Flødestjæg“; thi glad var den i fløde, og det var ikke lidet fløde den fik heller — altfor meget, sagde mama.

Opl. paa billedgaaden i nr. 17.

„Vi vil lade ham bolte sig i vandet omtrent hele dagen isommer.“

Vibit hovedbrud.

Ovenstående figurer skal skjæres ud i pap og sættes sammen til én firkant.